

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Informativna bilješka o sudskoj praksi Suda br. 214

Siječanj 2018.

Nacionalni savez sportskih udruga i saveza (FNASS) i drugi protiv Francuske – 48151/11 i 77769/13

Presuda od 18. 1. 2018. [Odjel V.]

Članak 8.

Članak 8.1

Poštovanje obiteljskog života

Poštovanje doma

Poštovanje privatnog života

Obveza elitnih sportaša u „ciljnoj skupini“ da nadležna tijela obavještavaju o svojem mjestu boravka radi nenajavljenog testiranja na droge: *nije došlo do povrede*

Činjenice – podnositelji zahtjeva bili su Nacionalni savez sportskih udruga i sindikata¹, Nacionalni sindikat igrača ragbija², Nacionalni savez profesionalnih nogometaša³, Udruga profesionalnih rukometaša⁴, Nacionalni savez košarkaša⁵ te devedeset devet profesionalnih rukometaša, nogometaša, ragbijaša i košarkaša i jedan međunarodni biciklist koji je svrstan u vrhunske sportaše.

Podnositelji zahtjeva posebno su prigovorili na povredu svojih prava iz članka 8. Konvencije zbog obveze dostavljanja informacije o svojem mjestu boravka kako bi se mogla provoditi nenajavljena dopinška testiranja u skladu s Uredbom Vlade br. 2010-379 od 14. travnja 2010. o zdravlju sportaša, kojom se Zakon o sportu uskladio s načelima Svjetskog antidopinškog kodeksa. Sportaši, koji su svrstani u skupinu za testiranje, morali su na početku svakog tromjesečja dostavljati detaljne i ažurirane informacije o svom mjestu boravka za svaki dan u tjednu, uključujući vikende. Osim toga, trebali su za svaki dan tromjesečja navesti razdoblje od jednog sata između 6:00 i 21:00 kada će biti dostupni za nenajavljena testiranja na određenoj lokaciji. To testiranje može se provoditi tijekom sezone natjecanja ili sezone treninga, pa tako i u domu sportaša. Neispunjavanje bilo koje od tih obveza smatralo bi se povredom. Nakon triju povreda u razdoblju od uzastopnih osamnaest mjeseci izricala bi se kazna.

Pravo – članak 8.: Obveze transparentnosti i dostupnosti kojima se prigovorilo, iako su bile predvidljive vrhunskim sportašima, predstavljaju obveze kojima se utječe na kvalitetu

---

¹ Fédération nationale des associations et des syndicats de sportifs - FNASS

² Syndicat national des joueurs de rugby -Provale

³ Union nationale des footballeurs professionnels -UNFP

⁴ Association des joueurs professionnels de handball- AJPH

⁵ Syndicat national des basketteurs - SNB

njihova privatnog života i imaju posljedice na uživanje obiteljskog života, kao i na njihov stil života. Tom obvezom obavještanja o mjestu boravka narušeno je i intimno okruženje u kojem sportaši vode svoj privatni život, odnosno privatnost njihova doma.

Predmetna obveza predstavljala je miješanje u prava podnositelja zahtjeva iz članka 8. stavka 1., ali je bila u skladu sa zakonom kojim se težilo riješiti pitanja „zdravlja“, i to ne samo zdravlja profesionalnih sportaša, nego i amaterskih sportaša i osobito mladih. Stoga je imala legitimni cilj zaštite „prava i sloboda drugih“. Činjenica je da upotreba zabranjenih stvari radi stjecanja prednosti pred drugim sportašima nepravedno isključuje iz konkurencije natjecatelje iste spremnosti koji ih ne upotrebljavaju, što je opasno jer se potiče amaterske sportaše i osobito mlade sportaše da slijede taj primjer kako bi poboljšali svoju izvedbu, a gledateljima se uskraćuje pošteno natjecanje koje s pravom očekuju.

Iako podnositelji zahtjeva doping nisu smatrali prijetnjom zdravlju, zdravstvena, državnna i međunarodna tijela općenito su suglasna da bi trebalo javno osuditi doping i boriti se protiv opasnosti za fizičko i mentalno zdravlje sportaša koje doping donosi. Činjenica da bi im, s obzirom na intenzitet natjecanja i veliku konkurenciju u njima, zdravlje mogli narušiti i drugi čimbenici, a ne samo uzimanje takvih stvari, bila je dodatan razlog da se umjesto smanjenja potrebe za borbom protiv dopinga osigura zaštita predmetnih osoba od opasnosti dopinga. Nadalje, borba protiv dopinga pitanje je javnog zdravlja u profesionalnim sportovima i koristi svim sportašima. Budući da je vjerojatno da će ponašanje vrhunskih sportaša znatno utjecati na ponašanje mladih, to je bilo dodatno opravdanje za obveze propisane tim sportašima dok su bili svrstani u skupinu za testiranje.

Postoji zajedničko stajalište na europskoj i međunarodnoj razini o potrebi za nenajavljenim testiranjem, što je djelomično omogućeno mehanizmom praćenja mjesta boravka, kao što se vidi u raznim međunarodnim instrumentima koji odražavaju stalni razvoj primjenjivih standarda i načela. Međutim, države članice Europske unije na različite su načine organizirale taj sustav. Države su imale slobodu procjene da odluče o tome koje su mjere u njihovim pravnim sustavima potrebne za rješavanje konkretnih problema otkrivenih dopinškom kontrolom i pritom su uzimale u obzir popratna složena znanstvena, pravna i etička pitanja. Francuska, koja je ratificirala UNESCO-vu [Međunarodnu konvenciju protiv dopinga u sportu](#), jedna je od europskih država koje su svoje domaće zakonodavstvo gotovo u cijelosti uskladile s načelima Svjetskog antidopinškog kodeksa kada je riječ o obvezi obavještanja o mjestu boravka propisanoj sportašima.

Kad je riječ o potrebi uspostavljanja ravnoteže, u Uredbi od 14. travnja 2010. utvrđeno je da se u skupini za testiranje može biti maksimalno jednu godinu. Ta odredba, iako ne isključuje mogućnost ponovnog uključivanja u skupinu za testiranje nakon pravičnog ispitivanja predmeta određenog sportaša, predstavlja poboljšanje postupovne zaštite dostupne osobama uključenima u skupinu.

Sportaši se možda iz praktičnosti osjećaju obveznima navesti svoj dom ili mjesto za odmor kao svoje mjesto boravka vikendima ili tijekom godišnjeg odmora, pri čemu postoji mogućnost da ih se testira na tim mjestima. Takva je situacija predstavljala miješanje u njihovo pravo na mirno uživanje njihova doma i negativno je utjecala na njihov privatni i obiteljski život. Međutim, to mjesto boravka utvrđeno je „na njihov zahtjev i u skladu s utvrđenim vremenskim okvirom“, a bili su potrebni kako bi se osigurala učinkovitost dopinških testiranja. Te su se provjere stoga znatno razlikovale od onih koje se provode pod sudskim nadzorom i čiji je cilj utvrđivanje prekršaja ili kaznenog djela, a koje bi mogle uključivati i oduzimanje predmeta, što bi po definiciji narušilo bit prava na poštovanje nečijeg doma.

Uredbom od 14. travnja 2010. , kako je kodificirana u Zakonu o sportu i odlukama Francuske antidopinške agencije, uspostavljen je okvir u kojem su sportaši mogli osporiti svoj odabir za uključivanje u skupinu za testiranje, uključujući žalbom pred sudom. Omogućio im je i da predvide mjesta i vremena dogovorena za testiranje te se ponašaju

na odgovarajući način u skladu s time jer se testiranje propušta ako predmetna osoba nije u vrijeme koje je specificirala na mjestu koje je ona sama odredila. Naposljetku, imali su mogućnost osporavanja svih kazni pred Upravnim sudom.

Podnositelji zahtjeva tvrdili su da testiranja kojima su podvrgnuti nisu bila učinkovita. No, iako su pozitivni rezultati bili rijetka pojava, razlog tome barem je djelomično odvrćući učinak borbe protiv dopinga. Budući da su izravno pogođeni konkurentnošću koja je osobito prisutna u vrhunskim natjecanjima na kojima sudjeluju, moraju podnijeti svoj udio ograničenja koja su predviđena mjerama potrebnima za borbu protiv problema. Slično tome, navodna ograničenost dopinga na svijet sporta ne bi mogla dovesti u pitanje legitimnost napora uloženi u borbu protiv njega. Upravo suprotno, ona opravdava želju javnih tijela da ti napori urode pozitivnim rezultatima.

Podnositelji zahtjeva nisu dokazali da bi testiranje čija bi provedba bila ograničena na mjesto treniranja, čime bi se istodobno poštovalo vrijeme rezervirano za privatni život, bilo dostatno za ispunjenje ciljeva nacionalnih tijela da prate promjene u sve naprednijim dopiškim metodama i da pronađu rješenje za vrlo kratki rok unutar kojeg se zabranjene tvari mogu otkriti. S obzirom na opasnosti utvrđene u ovom predmetu i poteškoće u njihovu učinkovitom smanjivanju, obveze obavještanja o mjestu boravka propisane u skladu s prethodno navedenim normama međunarodnog prava moraju se smatrati opravdanima.

Iako se ne podcjenjuje učinak tih obveza na privatni život podnositelja zahtjeva, opći interes koji je naveden kao razlog zbog kojeg su one bile potrebne od velikog je značaja i opravdava ograničenja njihovih prava iz članka 8. Konvencije. Ublažavanje ili ukidanje obveza na koje su prigovorili moglo bi povećati opasnosti dopinga za njihovo zdravlje, a time i za cijelu sportsku zajednicu, što bi bilo u suprotnosti s konsenzusom na europskoj i međunarodnoj razini o potrebi za nenajavljenim testiranjem. Tužena država postigla je pravičnu ravnotežu između različitih postojećih interesa.

Zaključak: nije došlo do povrede (jednoglasno).

(Vidi i informativni letak [Sport i ESLJP](#) i, na temelju članka 10. Konvencije (sloboda izražavanja), *Ressiot i drugi protiv Francuske*, [15054/07](#) i [15066/07](#), 28. lipnja 2012.)

© Vijeće Europe / Europski sud za ljudska prava
Ovaj sažetak Tajništva ne obvezuje Sud.

Pritisnite ovdje da biste pristupili [Informativnim bilješkama o sudskoj praksi](#).

© Ured zastupnika RH pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana.